

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΕΡΩΦΙΛΗ ΠΑΤΕΡΑΚΗ

Τα
Χριστούγεννα
των bloggers

5+1 Ιστορίες
Χριστουγέννων

2020

Τα Χριστούγεννα των bloggers

5+1 Ιστορίες Χριστουγέννων συλλογικό έργο

Συμμετέχουν:

Ευφημία Αγιοργιωτάκη
Στρατούλα Ανεμέλλη
Ντένια Νικολούτσου
Δέσποινα Πατεράκη
Ερωφίλη Πατεράκη
Άλκηστη Φάρου

Επιμέλεια: Ερωφίλη Πατεράκη

Copyright © Ερωφίλη Πατεράκη 2020

Τα Χριστούγεννα των bloggers 5+1 Ιστορίες
Χριστουγέννων

Επιμέλεια έκδοσης: Ερωφίλη Πατεράκη

Σχεδίαση εξωφύλλου: Δέσποινα Πατεράκη

Το συλλογικό έργο «Τα Χριστούγεννα των bloggers 5+1 Ιστορίες Χριστουγέννων» σε επιμέλεια της Ερωφίλης Πατεράκη διανέμεται δωρεάν στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (e-book) με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού- Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές. Τα πνευματικά δικαιώματα κάθε έργου ανήκουν στην εκάστοτε δημιουργό. Τα έργα που συμπεριλαμβάνονται στο e-book εκδόθηκαν κατόπιν ρητής συγκατάθεσης από τις δημιουργούς.

Η Ερωφίλη Πατεράκη γεννήθηκε το 1991. Κατάγεται από το Ηράκλειο Κρήτης.

Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Από το 2016 ζει και εργάζεται στην Αγγλία.

Το πρώτο της διήγημα «Τ' αρραβωνιάσματα» δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ηχώ της Βιάννου το 2008 ενώ αρκετά άρθρα της συμπεριλήφθηκαν στην περιοδική έκδοση Δήμου Σούδας την ίδια χρονιά.

Από το 2018 αρθρογραφεί στο προσωπικό της blog erofilipateraki.gr ενώ κείμενά της έχουν φιλοξενηθεί και σε άλλα ιστολόγια ποικίλης ύλης.

Το πρώτο της βιβλίο [«Ζωή δίχως στήριγμα»](#) κυκλοφόρησε το 2020.

Για να στηρίξεις τη δουλειά της και για περισσότερες πληροφορίες για projects και βιβλία μπες στο buymeacoffee.com/erofili.

Περιεχόμενα

Δακρυσμένα Χριστούγεννα	6
Εκείνη η μέρα.....	11
Το ταξίδι του Βαλτάσαρ.....	15
Μαζί με το βασιλικό ποτίζεται κι η γλάστρα.....	20
Το γράμμα μου στον Άγιο Βασίλη – Μαμά	26
Τα Χριστούγεννα της Ακριβής	31

Δακρυσμένα Χριστούγεννα

της Ντένις Νικολούτσου

Παραμονή Χριστουγέννων και ο κόσμος χαμογελαστός περπατά στην Ερμού, κάνοντας ψώνια ή μια βόλτα της τελευταίας στιγμής. Μουσική και γέλια ακούγονται παντού. Εκτός από το μικρό σκοτεινό διαμέρισμα του τρίτου ορόφου. Εκεί κάθεται αμέτοχη η Νεφέλη. Αρνείται να συμμετάσχει στην χαρά των ημερών. Μια εβδομάδα τώρα, κάθεται στην μέση του δωματίου και κλαίει απαρηγόρητη. Δεν μπορεί να καταλάβει το γιατί. Είχαν κάνει τόσα σχέδια μαζί, τόσα όνειρα. Όλα χάθηκαν σε μια στιγμή.

«Γιατί;» αναρωτιέται, αλλά απάντηση δεν παίρνει.

Το τραπέζι γεμάτο σοκολάτες, ποτήρια με κόκκινο κρασί και αποσιγάρα. Καπνίζει και πίνει ασταμάτητα. Γυρνώντας τα τελευταία λόγια στο μυαλό της με μανία. Δεν ξέρει τι να κάνει και δεν θέλει να κάνει τίποτα. Απλά να σταματήσει τον χρόνο και να τον φέρει πίσω. Εκεί μαζί της, να την κρατάει αγκαλιά και να της μιλά για το μέλλον τους. Ποτέ ξανά δεν θα ζήσουν μαζί, πρέπει να το πάρει απόφαση, σκέφτεται και ξεσπά σε κλάματα.

«Τα έκανα όλα λάθος», μονολογεί και κατηγορεί το εαυτό της για την κατάληξη.

«Εγώ φταίω για όλα, μόνο εγώ, πόσο δίκιο είχε, όταν μου φώναζε», λέει στον καθρέφτη της με μάτια δακρυσμένα.

«Πώς θα ζήσω μόνη μου, χωρίς να τον βλέπω, να τον ακούω, να τον αγγίζω;» συνεχίζει αλλά το τηλέφωνο

διακόπτει την συζήτηση με τον εαυτό της. Κάνει πως δεν το ακούει, δεν θέλει να απαντήσει. Αγνοεί τα πάντα και κυρίως την ζωή που κυλά δίπλα της. Καμιά σημασία δεν δίνει για την μέρα, για τα Χριστούγεννα που έρχονται και κάποτε λάτρευε.

Οι ώρες κυλούν, η κατάσταση όμως δεν αλλάζει. Ο καπνός του τσιγάρου καλύπτει τα πάντα, τα μπουκάλια με το κρασί γεμίζουν πλέον και το πάτωμα, όπως και τα χαρτομάντιλα. Η άρνηση της Νεφέλης γίνεται όλο και μεγαλύτερη, όπως και ο διαπεραστικός ήχος του κινητού της. Δεν μπορεί και δεν θέλει να μιλήσει με κανέναν. Πετάει το κινητό μακριά της, δεν αντέχει να το ακούει. Θέλει να βιώσει με τον δικό της τρόπο την δική της απώλεια. Καθώς είναι απώλεια στο μυαλό και την καρδιά της. Θέλει να μείνει μακριά από όλους και όλα. Μόνο εκείνον έχει ανάγκη. Περισσότερη από κάθε άλλη στιγμή της ζωής της.

Οι ώρες περνούν γρήγορα και τα Χριστούγεννα είναι μια αναπνοή μακριά. Η Νεφέλη στεναχωριέται, πιέζεται και κλαίει με λυγμούς καθώς βλέπει τους δείκτες του ρολογιού να δείχνουν δώδεκα τα μεσάνυχτα και ο άνθρωπος της να λείπει από κοντά της. Είναι πλέον Χριστούγεννα και τα περνάει ολομόναχη μέσα σε ένα σπίτι που κάποτε φτιάχτηκε για τον έρωτα τους. Ένα κλάμα βουβό ξυπνάει μέσα της και διπλωμένη σαν μωρό στο πάτωμα, αφήνεται να την παρασύρει, να ξεσπάσει, μέχρι να κοιμηθεί από την κούραση των ημερών.

Μια εβδομάδα πέρασε και δεν προσπάθησε να κάνει κάτι, να αντιδράσει, να μιλήσει, να τον γυρίσει πίσω. Απλά κλείστηκε στους τέσσερις τοίχους και τον εαυτό της. Έχασε κάθε επαφή με τον έξω κόσμο και δεν θέλει να ακούσει και να μιλήσει σε κανέναν. Δεν απαντά μέρες τώρα στο τηλέφωνο της, δεν διαβάζει ούτε τα μηνύματα της. Περιμένει να ακούσει τα κλειδιά του στην πόρτα, να τρέξει κοντά της. Τίποτα άλλο δεν είναι σημαντικό για την Νεφέλη.

Τίποτα όμως δεν συμβαίνει απ' όσα επιθυμεί και ελπίζει.

Οι καμπάνες χτυπούν Χριστούγεννα και το κουδούνι της πόρτας ταραίζει το πονεμένο της κεφάλι. Προσπαθεί με κόπο να σηκωθεί από το πάτωμα. Δεν ξέρει πως βρέθηκε εκεί και τότε ο Μορφέας την τράβηξε βαθιά στην αγκαλιά του. Πονάει το σώμα και η ψυχή της. Το κεφάλι της γυρίζει και δεν μπορεί να σταθεί στα πόδια της. Δεν θέλει να ανοίξει την πόρτα. Δεν θέλει να δει κανέναν, αλλά δεν αντέχει άλλο τον θόρυβο από το χτύπημα και το κουδούνι που μουγκρίζει στο μυαλό της.

Προσπαθεί να φτάσει μέχρι την πόρτα. Με δυσκολία φτάνει ως εκεί, και μόλις βλέπει τον αδερφό του σωριάζεται λιπόθυμη μπροστά του.

Πολλές ώρες αργότερα ξύπνα στο κρεβάτι της. Με έναν άνθρωπο καθισμένο στην απέναντι γωνία να την κοιτάζει με αγωνία και θυμό. Δεν μπορεί να κρύψει την αγωνία για τα χάλια της Νεφέλης, αλλά και ο θυμός για την συμπεριφορά της είναι ολοφάνερος.

«Γιατί του το κάνεις αυτό Νεφέλη;» ήταν τα πρώτα λόγια που βγήκαν από το στόμα του και η Νεφέλη μένει να τον κοιτάζει σαν άγαλμα.

«Γιατί δεν απαντάς στο τηλέφωνο σου, τόσο θυμωμένη είσαι πια;» την ρωτά και ο θυμός πλέον ξεχύνεται.

Η Νεφέλη δεν ξέρει τι να πει, το κεφάλι της θα σπάσει, δεν καταλαβαίνει γιατί είναι τόσο θυμωμένος. Προσπαθεί με δυσκολία να εξηγήσει την κατάσταση στην οποία βρίσκεται. «Μα, μου είπε πως δεν με θέλει στην ζωή του και σηκώθηκε και έφυγε, φώναζε πως με μισεί και δεν τον νοιάζει πια για μένα», λέει με πολύ κόπο και ξεσπά σε κλάματα. «Έφυγε και δεν ξαναγύρισε πίσω, δεν μου έστειλε ούτε ένα μήνυμα, δεν τον νοιάζει πια για μένα, δεν με

αγαπάει, δεν θέλει να με ξαναδεί, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν», καταφέρνει να τα βγάλει όλα από μέσα της.

Συναίσθημα, φόβος, πόνο και αναστάτωση. Και τότε ξαφνικά, ο άνθρωπος απέναντι της αρχίζει ήρεμα να της μιλά.

«Μα Νεφέλη μου, είναι στο νοσοκομείο, είχε ένα ατύχημα και είναι σοβαρά. Σε ζητάει από την πρώτη στιγμή και όλοι ψάχνουμε να σε βρούμε να σε πάμε κοντά του, αλλά εσύ δεν απαντάς σε κανένα. Έτσι πήρα την απόφαση να έρθω μέχρι εδώ», της λέει και τρέχει να την συγκρατήσει πριν λιποθυμήσει άλλη μια φορά μπροστά του.

Λίγα λόγια για την συγγραφέα

Η Ντένια Νικολούτσου γεννήθηκε και μεγάλωσε σε μια μικρή πόλη της Πελοποννήσου. Στα εφηβικά χρόνια ανακάλυψε την δεύτερη μεγάλη αγάπη της, τα βιβλία και τη συγγραφή. Πρώτη θέση στην καρδιά της θα κατέχει πάντα ο αθλητισμός.

Σπούδασε στο τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού(ΤΕΦΑΑ) και μέχρι και σήμερα βρίσκεται στον χώρο του αθλητισμού.

Ζει πλέον μόνιμα στην Αθήνα και μοιράζει το χρόνο της ανάμεσα σε αυτά τα δύο πάθη. Διατηρεί ένα blog που μοιράζεται σκέψεις, ιδέες και προβληματισμούς.

Αν θέλεις να μοιραστείς κάτι μαζί της θα την βρεις εδώ: [It's time to thank yourself, please.](#)

Εκείνη η μέρα

της Άλκηστης Φάρου

Περνούσε πολύς κόσμος από μπροστά της κάθε μέρα. Οι περισσότεροι ήταν άγνωστοι, δεν τους είχε δει ποτέ ξανά. Υπήρχαν όμως και κάποιοι που ήταν συχνοί περαστικοί, όπως εκείνη η ξανθιά κυρία που φορούσε πάντα ταγέρ, ή ο άντρας με το σορτσάκι που έμοιαζε μονίμως ιδρωμένος. Τους κοιτούσε όλους με ενδιαφέρον, μα ποτέ κανείς δεν της επέστρεφε το βλέμμα. Ήταν σαν να μην υπήρχε για εκείνους, κι αυτό την πλήγωνε πολύ βαθιά.

Τις μέρες που είχε συννεφιά την έπιανε μελαγχολία, και τότε σκεφτόταν πως θα έμενε για πάντα εκεί, εγκλωβισμένη σε μια αξεπέραστη ρουτίνα. Άλλες πάλι, εκείνα τα πρωινά με την απίστευτη λιακάδα, που κάπως κατάφερνε να φτάσει και σε εκείνη, ένιωθε καλύτερα. Αισθανόταν μια απεριγράπτη χαρά, μια ευφορία που δεν είχε τις λέξεις για να την περιγράψει. Σαν να ήταν όλα καλύτερα κάτω από το φως του δυνατού ήλιου.

Η πιο ξεχωριστή μέρα της ζωής της όμως, εκείνη που δε θα ξεχάσει ποτέ, ήταν εκείνη η μέρα με τα λαμπιόνια. Ήταν πριν πολύ καιρό, και το φόρεμα της ήταν ακόμα πολύχρωμο και γυαλιστερό. Ο δρόμος γύρω της έλαμπε από τα φωτεινά αστέρια κι όλα ήταν λουσμένα σε ένα απαλό κίτρινο φως. Ακόμα κι άνθρωποι φαινόταν διαφορετικοί, χαρούμενοι, ανάλαφροι ίσως αφού σταματούσαν για να χαζέψουν το υπέροχο θέαμα των στολισμένων δρόμων. Κι εκείνη όμως το ένιωθε πως αυτή ήταν μια μέρα ξεχωριστή, κι ας μην είχε ξαναζήσει ποτέ κάτι τέτοιο. Γι' αυτό στεκόταν πιο ψηλά, ίσιωνε συνεχώς τις απαλές ζάρες του φορέματός της, και χαμογελούσε όσο πιο πλατιά μπορούσε.

Πολύς κόσμος περνούσε από μπροστά της, και κάποια φευγαλέα βλέμματα σαν να την άγγιζαν. Η ώρα κυλούσε αργά, αλλά εκείνη δεν πτοούταν, το ένιωθε μέσα της πως σήμερα θα ήταν η μέρα. Ξαφνικά, ακούστηκε ένα κουδουνάκι, και μια κυρία έσπρωξε λαχανιασμένη την πόρτα του καταστήματος.

«Σας ευχαριστώ τόσο πολύ που ανοίξατε χροιάρα μέρα...δεν ξέρω πώς ξεχάστηκα, αλήθεια σας λέω...» είπε με απολογητικό ύφος. Χωρίς να χάνει χρόνο, άρχισε να κοιτάζει ένα-ένα τα ράφια, σαν να ήξερε ακριβώς τι ζητούσε. Για μια στιγμή δίστασε λίγο και πήγε να αγγίξει ένα καρουζέλ, μα άλλαξε γνώμη κατευθείαν.

«Μια κούκλα θέλω,» είπε, πιο πολύ για να το ακούσει η ίδια. «Ίσως σαν αυτή;» ρώτησε καθώς άγγιξε απαλά το φόρεμα της. Εκείνη πάγωσε. Αν είχε καρδιά θα χτυπούσε τόσο δυνατά που θα την άκουγαν όλοι. «Όμορφη είναι!...», μουρμούρισε καθώς χάιδεψε τα ξανθά μαλλιά της. «Την έχετε μήπως και σε άλλα χρώματα;» είπε φωναχτά, αποτραβώντας γρήγορα το χέρι της.

Η κούκλα έμεινε παγωμένη, νιώθοντας τη ζεστασιά του αγγίγματος να ξεφτίζει. Είχε φτάσει τόσο κοντά. Τόσο μα τόσο κοντά, σκεφτόταν καθώς παρακολουθούσε τη γυναίκα να διαλέγει μια άλλη κούκλα, με καστανά μαλλιά και παντελόνι.

«Ευχαριστώ και πάλι,» φώναξε κι έφυγε βιαστικά, κλείνοντας την πόρτα πίσω της με τόσο θόρυβο που σαν να ράγισαν μεριάς όλα τα όνειρα της κούκλας.

Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Τα μαλλιά της δεν ήταν πια καλοχτενισμένα, και το φόρεμα της είχε ξεφτίσει από τον ήλιο. Η βιτρίνα της είχε μαζέψει σκόνη, και τα ρολά τής έκρυσαν τη θέα. Όμως μέσα της, εκείνη ακόμα ήλπιζε. Ήλπιζε πως μια μέρα θα έφευγε από εκεί. Κι αυτή η σκέψη, αυτή η ανόητη ίσως ελπίδα που τρεμπόλαιζε ακόμα μέσα της,

αρκούσε για να διαλύσει το ατέλειωτο σκοτάδι της μοναξιάς της.

Λίγα λόγια για την συγγραφέα

Είμαι η Άλκηστη, ετών ας-μην-το-συζητήσουμε, και φήμες λένε ότι πρώτα έμαθα να διαβάζω και μετά να περπατάω. Πράγμα που ισχύει ακόμα και σήμερα, αφού μπορείς να με αφήσεις με ένα καλό βιβλίο στον καναπέ και να με βρεις ακόμα εκεί το επόμενο πρωί. Εκτός όμως από το να καταβροχθίζω βιβλία, γράφω και τα δικά μου κείμενα, τα οποία μπορείς να βρεις στο blog μου [Little Hope Flags](#) ενώ πρόσφατα ξεκίνησα να φτιάχνω και κοσμήματα από τσιμέντο ([@isamentejewelry](#) στο instagram). Γιατί η δημιουργικότητα πολλαπλασιάζεται όσο τη χρησιμοποιείς, κι αυτή είναι η κρυφή μαγική δύναμη όλων μας!

Το ταξίδι του Βαλτάσαρ

της Ευφημίας Αγιοργιωτάκη

Από μικρό παιδί ο Βαλτάσαρ ανακάτευε τις αρχαίες περγαμηνές και τους παπύρους στη μεγάλη βιβλιοθήκη του σπιτιού του. Διάβαζε με ζήλο τα βιβλία των σοφών, ψάχνοντας μια απάντηση. Σε τι; Ούτε κι ο ίδιος ήξερε. Σε εκείνο που οι ανθρώπινες γλώσσες δεν έχουν λόγια να εκφράσουν. Στην πιο μύχια λαχτάρα της ανθρώπινης καρδιάς.

Είχε μεγαλώσει μέσα στα πλούτη. Την εκπαίδευσή του είχαν αναλάβει οι καλύτεροι δάσκαλοι. Δεν του είχε λείψει τίποτα. Όμως δεν μπορούσε να ησυχάσει αν δεν έβρισκε αυτό που έψαχνε. Κι ας μην ήξερε τι είναι. Μέσα από τα αποφθέγματα των σοφών και τους αμφίσημους χρησμούς, μια φράση, μια εικόνα ξεχώριζε κι εμφανιζόταν ξανά και ξανά. Η προφητεία για ένα αστέρι.

Τα αστέρια που έλαμπαν ψηλά πάνω από τα σύννεφα, τόσο μακριά από τη γη και τα προβλήματα της, έμοιαζαν με την ήρεμη μεγαλοπρέπειά τους να δίνουν την ελπίδα ενός κόσμου διαφορετικού. Έμαθε να παρακολουθεί τις κινήσεις τους, να τις υπολογίζει και να τις προβλέπει, προσπαθώντας να καταλάβει τα μυστικά τους. Όποτε έμενε μόνος του, περνούσε όλο του το χρόνο μελετώντας τα βιβλία των σοφών και παρακολουθώντας τα αστέρια.

Ήταν κι εκείνη η προφητεία του Βαλαάμ, γιου του Βεώρ, από τη Φαθούρα της Μεσοποταμίας:

*ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ Ἰακώβ, ἀναστήσεται ἄνθρωπος
ἐξ Ἰσραὴλ*

Όλα αυτά δεν έβγαζαν νόημα. Μόνο σκόρπια σπαράγματα, σαν κομμάτια ενός σπασμένου αγάλματος που δεν ήξερε πώς να τα ξανακολλήσει, κι όπως και να τα τοποθετούσε δεν ταίριαζαν.

Και δεν υπήρχε άνθρωπος ζωντανός που να είχε δει τη μορφή εκείνη, πριν σπάσει για να τον καθοδηγήσει.

Όμως εκείνη τη μέρα που φάνηκε το Αστέρι – το ένα, το μόνο σημαντικό- δεν είχε πια αμφιβολίες. Ήξερε. Όχι, δεν ήταν επειδή το αστέρι αυτό ήταν πιο μεγάλο και πιο φωτεινό από τα άλλα. Πολύ πιο φωτεινό. Σαν τρεις Αυγερινούς. Ούτε επειδή άλλαζε θέση κάθε τόσο. Αυτό που τον έκανε να καταλάβει, ήταν εκείνο το γλυκό γαλαζωπό φως του, που του τρύπησε την καρδιά μέχρι τα βάθη της. Και τον καλούσε. Κάπου.

Εκείνη τη μέρα ήξερε. Πήρε τη μεγάλη απόφαση. Τα άφησε όλα πίσω του και κίνησε για το μεγάλο ταξίδι, που καλά καλά δεν ήξερε πού θα τον βγάλει και τι περίμενε από αυτό. Ήταν όμως αποφασισμένος να μάθει.

Ο Γκασπάρ του μίλησε αργότερα για τον καινούργιο βασιλιά που θα γεννιόταν. Είχε κάνει κι εκείνος πολλές έρευνες, κι ο Μελχιόρ ακόμη περισσότερες. Τι ευλογία να τους έχει μαζί του! Το αστέρι του είχε φανερώσει μόλις πριν λίγες μέρες αυτούς τους δύο συντρόφους με τον ίδιο σκοπό και τον ίδιο πόθο στις καρδιές τους.

Ο ουρανός της ερήμου έλαμπε με χιλιάδες αστέρια. Ένας θόλος υπέρλαμπρος από τη μια άκρη του ορίζοντα μέχρι την άλλη, που δεν τον περιόριζε κανένα βουνό. Και χαμηλά κάτω στη δύση, το Αστέρι, μια λευκή, γαλάζια φλόγα.

Είχαν σταματήσει για ένα μικρό διάλειμμα μόνο. Να φάνε κάτι να συλωθούν και μετά έπρεπε πάλι να ξεκινήσουν. Έπρεπε να εκμεταλλευτούν τις ώρες της νύχτας.

Ο Βαλτάσαρ ανακάτεψε τη σούπα στο χάλκινο σκεύος πάνω από τη φωτιά και έβαλε μια γενναία μερίδα στα τρία

πήλινα πιάτα, για τον εαυτό του και τους συντρόφους του. Η νύχτα στην έρημο έχει κρύο που φτάνει μέχρι το κόκκαλο. Οι σύντροφοι του, όμως, όπως κι αυτός, φορούσαν ζεστούς, βαρείς μανδύες με γούνινη επένδυση και στα πόδια τους είχαν ρίξει προβιές αρνιών.

Καθόταν και οι τρεις σιωπηλοί γύρω από τη φωτιά που τριζοβολούσε. Πιο δίπλα οι καμήλες τους είχαν γονατίσει στο έδαφος δίπλα στους μπόγους με τις αποσκευές τους.

«Αλήθεια», ακούστηκε η βαριά φωνή του Γκασπάρ κάπως απόκοσμη μέσα στην ησυχία της ερήμου, «είμαστε εδώ και τέσσερις μέρες συνοδοιπόροι και δεν έχουμε δείξει ο ένας στον άλλον τα δώρα που κουβαλάμε στα σεντούκια μας.»

Ο Βαλτάσαρ πήρε ένα μακρύ ξύλο και ανακάτεψε τη φωτιά, που πέταξε σπίθες. «Και λοιπόν, γιατί δεν κάνεις εσύ την αρχή;» του είπε.

Ο Γκασπάρ σηκώθηκε, πήγε προς τις αποσκευές του. Άνοιξε ένα από τα σακιά κι έβγαλε από μέσα ένα σεντούκι ξύλινο, σκαλιστό με περίτεχνα σχέδια. Το άνοιξε μπροστά τους.

«Χρυσάφι», είπε και η αντανάκλαση από τη φωτιά τους τύφλωσε. «Δώρο άξιο για ένα βασιλιά.»

Ο Βαλτάσαρ κι ο Μελχιόρ θαύμασαν.

«Άξιο πράγματι» είπε ο Μελχιόρ. «Όμως αν ήταν μόνο ένας βασιλιάς δε νομίζω ότι θα είχαμε κάνει όλο αυτό το ταξίδι.»

Ο Μελχιόρ κρατούσε το δικό του σεντούκι πάντα κάτω από το μανδύα του, ακόμη κι όταν έπεφτε για ύπνο. Από τους τρεις τους ήταν ο μεγαλύτερος στην ηλικία. Κάτω από το χρυσό διάδημα τα μαλλιά του ήταν πιο πολύ άσπρα παρά γκριζα.

Έβγαλε το σεντούκι από τον μανδύα του και το άνοιξε. Η ευωδία τους κατέκλυσε.

«Λιβάνι» είπε. «Δώρο άξιο για ένα Θεό.»

Ο Βαλτάσαρ ρίγησε. Είχε έρθει η σειρά του. Έφερε το σεντούκι του δίπλα στη φωτιά, το άνοιξε και έδειξε στους συντρόφους του το δώρο του.

«Σμύρνα;» απόρησε ο Γκασπάρ. «Μα γιατί; Σμύρνα προσφέρουν στους νεκρούς.»

Ο Βαλτάσαρ χαμογέλασε.

«Δεν ξέρω», είπε.

*Κατακλιθείς άνεπαύσατο ώς λέων και ώς σκύμος·
τίς άναστήσει αυτόν;*

«Νιώθω όμως πως θα έρθει η στιγμή που θα τα καταλάβουμε όλα. Όλα αυτά που τώρα δε βγάζουν νόημα.» Κοίταξε το Αστέρι. Λαμπύριζε στον ουρανό κι έμοιαζε να έχει αλλάξει πάλι θέση και να τους καλεί να το ακολουθήσουν. «Τουλάχιστον τώρα ξέρουμε το δρόμο.»

Λίγα λόγια για την συγγραφέα

Ευφημία Αγιοργιωτάκη. Μεγάλωσα στην Αλεξανδρούπολη και σπούδασα στην ίδια πόλη στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης. Εργάστηκα κάποια χρόνια ως δασκάλα στην Αττική. Τώρα μένω μόνιμα με την οικογένεια μου στο Μάντσεστερ της Αγγλίας.

Αγαπώ πολύ το διάβασμα και τις ιστορίες όπως παρουσιάζονται μέσα από όλες της μορφές της τέχνης, όπως θέατρο, κινηματογράφος, κτλ. Από μικρό παιδί προσπαθώ να αφηγηθώ κι εγώ τις δικές μου ιστορίες.

Μαζί με το βασιλικό ποτίζεται κι η γλάστρα

της Δέσποινας Πατεράκη

Η ιστορία μου ξεκινάει από πολύ παλιά, σε μια εποχή που στη μόδα δεν ήταν μόνο η Μπάρμπι αλλά και η Σίντι και η Μπι Μπι Μπο. Αν δεν ξέρεις σε τι αναφέρομαι μάλλον έχουμε μεγάλη διαφορά ηλικίας. Δεν είναι όμως στην ηλικία το θέμα. Το θέμα είναι ότι από αυτές τις τρεις διάσημες τότε κούκλες εμένα η αγαπημένη μου ήταν η Σίντι. Αχ, η Σίντι! Πλέον δεν κυκλοφορεί, αλλά τότε μεσουρανούσε!

Αλλά ας πάρω τα πράγματα από την αρχή.

Η νονά μου, που τώρα έχει φύγει από τη ζωή, ήταν μια καλοσυνάτη ηλικιωμένη κυρία από ένα μακρινό χωριό και την έβλεπα σπάνια. Πάντα φυσικά μου έδινε μποναμά, χαρτζιλίκι, αλλά ποτέ δε μου έστελνε δώρα ή παιχνίδια. Σε αντίθεση με τις νονές των αδερφιών μου που ήταν από την πόλη και τους έστελναν ανελλιπώς κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα τα δώρα, τα παιχνίδια και τις λαμπάδες τους.

Η νονά του αδερφού μου μάλιστα έστελνε σε όλους μας δώρο. Ναι μεν στο βαφτιστήρι της έστελνε πάντα κάτι ουάου αλλά στο δέμα είχε πάντα δώρο για μένα και την αδερφή μου την Ερωφίλη.

Να σημειωθεί ότι η τυχερή η Ερωφίλη είχε πάντα δύο δώρα: ένα από τη δική της τη νονά και ένα από του αδερφού μου τη νονά.

Ο αδερφός μου είχε κανονικά το ουάου δώρο από τη νονά του και εγώ δεν έμενα χωρίς δώρο, χάρη στην απίστευτη γενναιοδωρία της νονάς του αδερφού μου.

Δε ζήλευα τα δώρα τόσο, όχι, μου αρκούσε το δώρο από τη νονά του αδερφού μου, που δε με ξεχνούσε ποτέ.

Ζήλευα όμως που είχαν νονά που τους έστελνε δέμα.

Ζήλευα την αναμονή, την έκπληξη, τη χαρά να ανοίξουν το δέμα τους μόνοι τους. Εγώ περίμενα υπομονετικά να μου δώσουν το δώρο που μου είχε στείλει η νονά του αδερφού μου, κι από την άλλη, η τυχερή η Ερωφίλη είχε πάντα δύο δώρα!

Στο διά ταύτα λοιπόν, είμαι περίπου 7-8 χρονών, κοντεύουν Χριστούγεννα και περιμένουμε τα δέματα από τις νονές, τα αδέρφια μου δηλαδή, αλλά ως γνωστόν, κοντά στο βασιλικό ποτίζεται κι η γλάστρα, κι η γλάστρα ήμουν εγώ.

Της γλάστρας λοιπόν εκείνη τη χρονιά της είχε καρφωθεί ότι θέλει κούκλα.

Στα τρελά μου όνειρα ήθελα τη Σίντι, στα λιγότερα τρελά τη Μπι μπι μπο και στην ανάγκη και η Μπάρμπι καλή ήταν. Για κάποιο λόγο, η Μπάρμπι ήταν τελευταία στην κατάταξή μου.

Επιτέλους έφτασε η μέρα η μεγάλη, ήρθαν τα Χριστούγεννα κι η Πρωτοχρονιά.

Εμείς, βέβαια, δεν κάναμε Χριστούγεννα στις 25 Δεκέμβρη, εμείς κάναμε Χριστούγεννα όταν έστελναν τα δώρα οι νονές. Με όποιες νονάς το δέμα έφτανε πρώτο γιορτάζαμε τα Χριστούγεννα, με το δεύτερο δέμα από την άλλη νονά κάναμε και Πρωτοχρονιά.

Έρχεται λοιπόν δέμα από τη νονά του αδερφού μου. Καθώς ο αδερφός μου ανοίγει το δέμα και εγώ με την Ερωφίλη καθόμαστε κυκλικά γύρω του λες και καλούμε πνεύματα, βλέπω μέσα στα άλλα ένα πακέτο περιτυλιγμένο με ωραίο χαρτί, ορθογώνιο, σε σχήμα που θα ταίριαζε ταμάμ σε κούκλα και προσεύχομαι να είναι αυτό το δικό μου δώρο και όχι της Ερωφίλης.

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, που έμοιαζαν αιώνες, ο αδερφός μου δίνει σε μένα το ορθογώνιο πακέτο, όχι φυσικά από την καλή του την καρδιά, έλεγε το όνομά μου επάνω.

Είχα εκστασιαστεί, ήμουν σίγουρη ότι κάτω από το ωραίο περιτύλιγμα κρυβόταν η κούκλα που περίμενα, δεν είχε σημασία η μάρκα, από το σχήμα ήμουν σίγουρη ότι ήταν κούκλα μέσα.

Σχίζω ανυπόμονα το χαρτί περιτυλίγματος και μένω άφωνη. Δεν ήταν κούκλα φυσικά. Αν νόμιζες ότι το πάω τύπου «όταν θέλεις κάτι πολύ το σύμπαν συνωμοτεί» και τέτοια, μάντεψες λάθος. Το ορθογώνιο παραλληλόγραμμο πακέτο σε σχήμα κούκλας είχε μέσα έναν όρθιο Άγιο Βασίλη πάνω σε μία βάση. Ο Άγιος κρατούσε ένα κεριάκι και κάτω από τη βάση είχε δύο κουμπάκια. Με το ένα άναβε το κεριάκι (όμπριουσι) και με το άλλο ο Άγιος Βασίλης κουνιόταν πέρα δώθε.

Καθόλου δεν ικανοποιήθηκα που το δώρο μου ήταν ο Άγιος Βασίλης αυτοπροσώπως. Αντιθέτως είχα γίνει ένα ράκος. Όχι επειδή δεν πήρα την κούκλα, αλλά επειδή πήρα τη λαχτάρα. Μα να έχει τέτοιο σχήμα και τελικά να μην είναι κούκλα; Να με ξεγελάσει έτσι το σύμπαν; Να είναι το πακέτο ίδιο σε σχήμα με κούκλα και από μέσα άνθρακες ο θησαυρός;

Η ειρωνεία είναι ότι αυτός ο Άγιος Βασίλης με το κεριάκι του (που δεν εκτιμήθηκε όσο θα του άξιζε λόγω παραπλανητικής συσκευασίας) πιθανόν να κόστισε στην καημένη τη νονά του αδερφού μου πολύ περισσότερα από ότι μια κούκλα.

Μετά από ενδελεχή έρευνα στο διαδίκτυο, για να πάρεις μια γεύση, το κουτί που νόμιζα ότι περιείχε την πολυπόθητη κούκλα, τελικά περιείχε ακριβώς αυτό τον Άγιο Βασίλη. Πες μου τώρα εσύ αν είχα δίκιο ή όχι που απογοητεύτηκα.

Τέλος πάντων, πώς το ξεπέρασα ούτε εγώ ξέρω. Η επιθυμία μου όμως παρέμενε.

Ήθελα μια κούκλα και ένα χρόνο αργότερα πίστεψα πια πως είχε έρθει η στιγμή. Το ίδιο σκηνικό: Έρχεται δέμα, ο αδερφός ανοίγει, εγώ και η Ερωφίλη από πάνω και κάπου εκεί μέσα στο μεγάλο δέμα, ένα παραλληλόγραμμο πακέτο, τυλιγμένο και σε σχήμα ίδιο κούκλας. Είμαι πλέον πεπεισμένη ότι είναι κούκλα στο πακέτο, αλλά δεν ξέρω ακόμα αν είναι για μένα ή για την Ερωφίλη. Δεν ενθουσιάζομαι ακόμα, περιμένω πρώτα να σιγουρευτώ ότι το δώρο το παραλληλόγραμμο είναι το δικό μου. Και ναι, είναι! Ο αδερφός μου μου το δίνει, όχι από την καλή του την καρδιά, έγραφε το όνομά μου επάνω, και εγώ είμαι σίγουρη, είμαι πεπεισμένη ότι σε αυτό το σχήμα πακέτου δε μπορεί να είναι τίποτα άλλο εκτός από κούκλα. Οκ, τίποτα άλλο εκτός από κούκλα και Άγιος Βασίλης με κερύ, αλλά αυτό ήταν πέρυσι.

Φέτος θα ήταν η κούκλα.

Σχίζω το περιτύλιγμα περιχαρής και μένω άγαλμα. Όχι, δεν ήταν πάλι Άγιος Βασίλης. Ήταν ένας άγγελος, ντυμένος στα λευκά, όρθιος μ' ένα κερύ στο χέρι, να ψέλνει Ωσαννά. Όχι, δεν έψελνε, παρασύρθηκα. Σε ίδια φάση με τον Άγιο Βασίλη, είχε μια βάση με δύο κουμπάκια. Μάντεψε: Με το ένα άναβε το κερύ και με το άλλο ο άγγελος κουινιόταν πέρα δώθε.

Έβαλα τον άγγελο απέναντι από τον Άγιο Βασίλη να κοιτιούνται κάτω από το δέντρο και έμεινα να κλαίω τη μοίρα μου και την κούκλα μου.

Την ιστορία αυτή μπορεί να τη γράφω πρώτη φορά, αλλά η Ερωφίλη, που είχε πάντα δύο δώρα, την είχε ακούσει αρκετές φορές και κάποια στιγμή δεν άντεξε. Αποφάσισε να κάνει τη νονά μου και κάποια Χριστούγεννα (που ήμασταν πλέον μεγάλες, η Ερωφίλη σπούδαζε κι εγώ είχα τελειώσει το

Πανεπιστήμιο) μου αγόρασε δώρο την πολυπόθητη κούκλα: ήταν η Μπάρμπι νύφη! Η Σίντι είχε πάψει να κυκλοφορεί.

Κατασυγκινήθηκα εννοείται.

Την κούκλα την έχω ακόμα, κι ας έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα χρόνια από τότε. Κάποια στιγμή λοιπόν, που έλεγα αυτή τη γλυκόπικρη ιστορία στον άντρα μου, του έδειξα την κούκλα και τα συμπράγκαλά της με φανερή συγκίνηση λέγοντας με τρεμάμενη φωνή:

«Κι αυτή είναι η χτένα της Μπάρμπι, κι αυτό το δαχτυλίδι της Μπάρμπι...»

Στην κορύφωση της συγκίνησης, ο άντρας μου με διακόπτει:

«Κι αυτό τι είναι; Το πιγκάλ της Μπάρμπι;»

Η συγκίνηση έφυγε και έσκασα στα γέλια, δεν ήταν το πιγκάλ της Μπάρμπι φυσικά, ήταν η ανθοδέσμη της Μπάρμπι-νύφης, αλλά πού να ξέρουν οι άντρες από κούκλες κι από ανθοδέσμες.

Λίγα λόγια για την συγγραφέα

Η Δέσποινα Πατεράκη σπούδασε Φιλολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Από το 2009 ασχολείται με το blogging και από το 2014 είναι αρχισυντάκτρια του [Edit Your Life](#).

Το 2018 με δική της πρωτοβουλία ιδρύθηκαν οι [Greek Women Bloggers](#), το μεγαλύτερο δίκτυο bloggers στην Ελλάδα.

Τον Μάιο του 2020 ξεκίνησε την εκπομπή [Edit Your Blog στο YouTube](#) με σκοπό να βοηθήσει όλους όσους αγαπούν το blogging να ξεκινήσουν και αναπτύξουν ένα επιτυχημένο ιστολόγιο.

Το γράμμα μου στον Άγιο Βασίλη – Μαμά

της Στρατούλας Ανεμέλλη

Ευλικρινά δεν θυμάμαι ποτέ να έχω γράψει γράμμα στον Άι Βασίλη σε παιδική ηλικία, ίσως θα έπρεπε στο σχολείο ο δάσκαλος μας να μας είχε παροτρύνει να το κάνουμε, θα ήταν και πολύ ωραίο θέμα για έκθεση, αλλά δεν έγινε.

Εκεί κάπου στα 15 μου και φυσικά γνωρίζοντας την μη ύπαρξη του Άι Βασίλη, υπό την έννοια που νομίζουν τα παιδιά πάντα, αποφάσισα να γράψω ένα γράμμα με παραλήπτη υποτίθεται τον Άγιο Βασίλη αλλά με σκοπό να το διαβάσει η μητέρα μου.

Το γράμμα που έγραψα:

Αγαπητέ μου Άγιε Βασίλη θέλω φέτος τα Χριστούγεννα να φέρεις χαρά και ευτυχία σε όλο τον κόσμο, και στο σπίτι μας να έχουμε μόνο χαρές από εδώ και πέρα.

Για μένα προσωπικά Άγιε μου Βασίλη σε παρακαλώ φέρε μου για δώρο το σκυλάκι που θέλω, είσαι Άγιος και μπορείς να κάνεις ένα θαύμα να πείσεις την μαμά να μου επιτρέψει να πάρω το σκυλάκι που είναι μόνο του στο μπαλκόνι της ξαδέρφης μου, όλα τα αδελφάκια του υιοθετήθηκαν και θα περάσουν όμορφα Χριστούγεννα, η μαμά τους η Icy τα μεγάλωσε όσο έπρεπε και τώρα θέλει και αυτή να ξεκουραστεί, αλλά σου υπόσχομαι αν το πάρω τελικά πως θα το πηγαίνω στην μαμά του να το βλέπει και να παίζουν.

Άγιε μου Βασίλη θα σου δώσω μερικές πληροφορίες για την μητέρα μου

Ο λόγος που δεν θέλει να πάρω το σκυλάκι είναι γιατί φοβάται την ράτσα του, είναι pit bull το σκυλάκι αλλά θέλω να την κάνεις να καταλάβει ότι όλα τα σκυλιά όσο άγρια αν είναι από την φύση τους παίζει πολύ σημαντικό ρόλο ο τρόπος που θα τα μεγαλώσεις, σου το λέω αυτό γιατί έχω ακούσει να λένε πως τα σκυλιά αν τα πάρεις από μικρά παίρνουν τον χαρακτήρα του αφεντικού τους και εγώ ξέρεις ότι μπορώ να τον εκπαιδεύσω ανάλογα.

Άγιε μου Βασίλη είναι πολύ όμορφος!!! έχει μελιά μάτια και ένα περίεργο βλέμμα σαν να σου μιλά, του έχω δώσει και όνομα, θα τον φωνάζω ΈΚΤΟΡΑ.

Σε παρακαλώ Άγιε μου Βασίλη, Σε παρακαλώ, Σε παρακαλώ!!!

Αυτό ήταν το γράμμα που έγραψα στα δεκαπέντε μου χρόνια και μαντέψτε!

Ο σκοπός πέτυχε, ο Άγιος Βασίλης μου έκανε την χάρη.

Εκείνα ήταν τα καλύτερα Χριστούγεννα της ζωής μου, το απόγευμα της ίδιας μέρας πήρα τον Έκτορα και πραγματικά τον λάτρεψα, εκτός από το γράμμα στην όλη μου προσπάθεια να πείσω την μητέρα μου, μεγάλο ρόλο έπαιξε και η βοήθεια του μπαμπά, που μέχρι τώρα δεν θυμάμαι να μου χάλασε ποτέ το χατίρι. Είμαι και εγώ το κορίτσι του μπαμπά!

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα αγκαλιά με τον Έκτωρ στο ίδιο κρεβάτι.

Αρχικά του είχα στρώσει κουβερτούλα στο δωμάτιο μου απέναντι από το κρεβάτι, αλλά λίγο το κλάμα λίγο το παραπονιάρικο βλέμμα του που ποτέ δεν μπόρεσα να αντισταθώ, τον έφεραν στο κρεβάτι μου.

Το επόμενο πρωί με ξύπνησε το ροχαλητό του Έκτορα, είναι κάτι που συνηθίζεται στα pit bulls, ο μπαμπάς

είχε ήδη ξυπνήσει όταν κατέβηκα στην κουζίνα μας, με τον Έκτωρ στην αγκαλιά μου. Κάθισα στην καρέκλα και το ενός μηνών pit bullακι μου συνέχισε τον ύπνο του πάνω στα πόδια μου με χωμένη την μουσούδα στην ζακέτα που φορούσα.

Λίγη ώρα αργότερα κατέβηκε και η μαμά, με κοιτάζει και λέει: «Χμ, το πήρες τελικά. Για γύρνα το να το δω ...» με ύφος διαταγής.

Λοιπόν κορίτσια μου αυτή ήταν η κομβική στιγμή που έλυσε το πρόβλημα μια και έξω.

Ο Έκτορας κοίταξε την μητέρα μου με βλέμμα απερίγραπτο, που την έκανε να νιώσει τύψεις. Αμέσως το ύφος της γαλήνεψε και έμεινε άφωνη.

Ήταν λες και το ίδιο το ζωντανό να αισθανόταν ότι η μητέρα μου ήταν αρνητική.

Στην περιγραφή της ιστορίας από την μητέρα μου προς τις φίλες της την άκουσα πολλές φορές να λέει «Αυτός ο σκύλος έχει ένα παραπονιάρικο βλέμμα, με κοίταξε σαν να μου έλεγε 'γιατί δεν με θες;»

Όντως έτσι ήταν, το γλυκό μου σκυλάκι σε κοίταζε σαν άνθρωπος και προσπαθούσε καθημερινά να κερδίσει την αγάπη της μητέρας μου. Πηγαίναμε την καθημερινή μας βόλτα και δεν έβγαινε από το σπίτι αν δεν έπαιρνε το χάδι της και εκείνη τον χάιδευε και του έλεγε

«Σ' αγαπώ βρε, αλλά σε φοβάμαι.»

Έζησε εφτά χρόνια μαζί μας και έγινε ένας υπέροχος σκύλος με καρδιά μικρού παιδιού όσο άγρια όψη και αν είχε το γεμάτο μυς σώμα του, το βλέμμα που είναι και καθρέφτης της ψυχής συνέχιζε να είναι καθηλωτικό.

Αγαπούσε όλο τον κόσμο και κυρίως τα παιδιά, είχε όμως το θεματάκι του κυρίως με τις γάτες αλλά και με άλλα σκυλιά.

Δεν ήταν τυχαία η επιλογή μου προς την συγκεκριμένη ράτσα. Θαυμάζω τα pit bulls και τις ικανότητές τους, έχουν τεράστια μυική δύναμη από πολύ μικρή ηλικία.

Η βόλτα μαζί τους είναι ευχάριστη, ιδιαίτερα αν ο δρόμος είναι ανηφορικός. Ο δικός μου ο Έκτορας στις ανηφοριές ήταν εκείνος που πήγαινε εμένα βόλτα τελικά και όχι εγώ εκείνον.

Αν αποφασίσετε να πάρετε pit bull θα πρέπει από μικρή ηλικία να του μάθετε να περπατά δίπλα σας με αλυσίδα ή χωρίς για να αποφύγετε το τράβηγμα που σπάει πολύ εύκολα χέρια και αλυσίδες.

Θα παρατηρήσατε ότι μιλώ σε παρελθόντα χρόνο, αν και θα μπορούσε να ζει ακόμη, δυστυχώς έπεσε θύμα φόλας και αν και δεν είμαι κακός άνθρωπος έχω καταραστεί εκείνον που δολοφόνησε το σκυλάκι μου και μαζί του και ένα κομμάτι από την ψυχή μου.

Ο ξαφνικός και απρόσμενος θάνατός του μου προκάλεσε τεράστια θλίψη και για αρκετό καιρό ήμουν σε παθολογική κατάθλιψη.

Ακόμη και σήμερα όταν κοιτάζω pit bullakia στο δρόμο κάτι σαν ρεύμα διαπερνά το σώμα μου.

Καλό παράδεισο ματάκια μου όμορφα.

Καλές γιορτές σε όλους!!! Αφήστε τα παιδιά σας να αποκτήσουν κατοικίδια, θα τα βοηθήσει ψυχολογικά αλλά και πρακτικά καθώς θα γίνουν πιο υπεύθυνοι άνθρωποι.

Λίγα λόγια για την συγγραφέα

Στρατούλα Ανεμέλλη ή αλλιώς [the lol mommy](#)

7 χρόνια mom and lifestyle blogger.

Website designer - Blogs & επαγγελματικές ιστοσελίδες.

Γράφω για τις οικογενειακές μας εμπειρίες για τα μέρη και δραστηριότητες που επισκεπτόμαστε και κάνουμε.

Σαν μαμά βλέπω, παρατηρώ και ψάχνω πράγματα που δεν θα δεις, πράγματα που ίσως να μην σου περάσουν ποτέ από το μυαλό, γράφοντας για μικρούς ή μεγάλους κινδύνους που διατρέχουν τα παιδιά και οι έφηβοι.

Σαν blogger δεν θα μπορούσα να μην γράφω για τα hobbies μας. Indoor κατασκευές και κηροπλαστική με την καλύτερη βοήθ και outdoor αγαπάμε να ψάχνουμε θησαυρούς παίζοντας geocaching συνδυάζοντας το με την πεζοπορία.

Τα Χριστούγεννα της Ακριβής

της Ερωφίλης Πατεράκη

Ωραία μέρα ξημέρωσε, λαμπερή. Χειμώνας μεν αλλά αναθαρρεί η ψυχή σου όταν κοιτάς τον ουρανό. Η θεία Παρασκή ξεκρέμασε το σοφρά από την πρόκα και τον έστεισε στη μέση του δωματίου. Έφερε το σκαμνί δίπλα στο σοφρά κι έστρωσε ένα μεγάλο πανί πάνω στις κουβέρτες στο κρεβάτι κι απόθεσε εκεί την πετρολεκανίδα. Κάθε χρονιά έφτιαχνε μελομακάρονα. Φέτος είχε και την Ακριβή για συντροφιά και για βοήθεια. Όχι πως θέλει κόπο να φτιάξεις μελομακάρονα αλλά περάσανε τα χρόνια και η θεία Παρασκή ποτέ δεν έφτιαχνε μόνο για το σπίτι τους.

Η Ακριβή καθόταν σε μια καρέκλα, κοίταζε τη θεία της και περίμενε οδηγίες.

-Φκέρεσέ μου μιαολιά νερό επαέ, στην πετρολεκανίδα μέσα, είπε η θεία στην Ακριβή.

Η Ακριβή έφερε τη στάμνα, έβγαλε το τούλι που τη σκέπαζε και τη σήκωσε πάνω από τη λεκανίδα. Η θεία Παρασκή ένωσε τις χούφτες τις.

-Έπαε ρίχνε μου μέχρι να σου λέω... Όπα. Έλα πάλι... Όπα. Εντάξει 'ναι 'δα. Γιατί ανέ γίνει σφιχτή η ζύμη δε θα μου πετύχουνε οι μακαρούνες.

Καθώς μάλασσε τη ζύμη η θεία Παρασκή όλο και κάτι μονολογούσε ή πότε πότε μιλούσε της Ακριβής.

-Να σε πέψω θέλει ύστερα να πας μια πάρτη τησ γειτόνισσας και μια τση πεθεράς μου. Ναι, θυγατέρι μου; Γιατί ίσαμε να τσι πομαλάξω θα 'χει ξεβγει η χέρα μου, να κάτσω κι η έρμη στη γκαρέκλα μια στιγμή. Μα να δεις που

αυτή η πεθερά μου ήρχισε και δε θυμάται. Οπροθές δε σ' ήπειπα πάλι να τση πας τη φρατζόλα το ψωμί; Οψές που με 'δε με ρώτανε πότε θα βάλω αρχή στο φούρνισμα και με σιργούλευε να μην αργώ. Όφου, βάσανα... Ανέ χάσει ο άνθρωπος τα λογικά του, ίντα του μένει; Μεγάλη γυναίκα είναι μπάρε μου, μα όπως και να 'χει λυπούμαι ντη... Όντε τση δώσεις τσι μακαρούνες τση γρας να τσι το τονίσεις «Η νύφη σου, η Παρασκή, σου πέμπει μακαρούνες να 'χεις για τα Χριστούγεννα.» Ακούς, θυγατέρι μου; Ακούω να λες.

-Ακούω, θεία, είτε η Ακριβή κι αν την πρόσεχε εκείνη τη στιγμή η θεία της θα 'βλεπε ότι τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει όλα όλα.

«Ίντά θελα 'γω να κάνω δωρεές με τα ξένα ψωμιά; Κουζουλή τηνέ θαρρεί εδά τη γρα Μελπομένη επειδή εγώ δεν τση πήα το ψωμί... Θέ μου, συχώρεσέ με. Μα ίντα με 'πιασε και δεν ήφευγα, μόνο ήδωκά ντου το ψωμί κι απόι εντράπηκα και δεν τ' ομολόγησα στη θεία, μόνο την καθησύχασα «Ναι, τα 'δωκα τα ψωμιά όπου μου παρήγγειλες.» Να πάω να βρω τον παπά πρέπει, να 'ξομολογηθώ. Και τι να του πω και του παπά; «Ναι, πάτερ μου, επάντηξα του Νικολή και σαν τη παράουρη ήδωκά του το ξένο ψωμί»; Θέ μου, φώτισέ με να δω ίντα θα πογενώ.»

-Θεία, ύστερα που θα γιαγείρω από τση γρα Μελπομένης να πάω θέλει να ανάψω το καντήλι για τσι γονεούς μου. Ζυγώνουνε και τα εξαμήνια...

-Να πας, θυγατέρι μου, να πας και ν' ανάψεις κι από μένα ένα κερι για τη μάνα μου, Θεός σχωρέσει τζη.

Η Ακριβή ίσα που περίμενε να τελειώσει η θεία της να στοιβάζει μελομακάρονα στην πιατέλα. Την άρπαξε σχεδόν κι έγινε λούης. Η θεια Παρασκή ζωπίσω της ορμήνευε «Να τση το τονίσεις, Ακριβούλα, η νύφη σου η Παρασκή πε στσι πέμπει τσι μακαρούνες, ακούς;» μα η Ακριβή με βήμα ταχύ είχε προχωρήσει.

«Ήτονε ανάγκη να πω κι άλλο ψέμα, Παναγία μου; Θα τ' ανάψω βέβαια το καντήλι, αυτό δεν είναι ψέμα. Κάνε να 'ναι εκεί ο παπάς να του πω τα πταίσματά μου να μου δώσει άφεση... Κι ο παπάς να μη με κρίνει, Παναγία μου, δεν είν' αυτή η δουλειά του. Κι ιντά 'θελα δηλαδή να κάμω; Επήρε φόρα ο Νικολής και ήλεγε, ήλεγε... που απ' ωστεν εξύπνησε δεν έχει σταθεί, που πήγε στο χωράφι κι απόι εξέχασε τα συμπράγκαλά ντου κι εγιάγειρε, που επήρε το γάιδαρο για να κάνει πιο γλήγορα και μετά ήπρεπε να τονέ σέρνει γιατί γαϊδάρεψε και δεν ήλεγε να κουνήσει... Συχώρα με, Παναγία μου, μα ίντα μου τα 'λεγε εμένα όλα τούτανά; Γάιδαρος είναι και γαϊδάρεψε, ίντα με γνοιάζει εμένα; Δικός μου είναι μπάρε μου; Κι αφού μου 'πε ότι εξέχασε και το ντουρβά με το κολασό που του 'δωκε η μάνα ντου, του λέω «να, κειονέ 'ναι φρέσκο ψωμί, εδά το βγάλαμε απ' το φούρνο με τη θεια μου» και κάνω μεταβολή και φεύγω πριχού ντακάρει πάλι. Αυτό μπορεί να μην ήτανε σφάλμα, το σφάλμα ήτονε που είπα τη θείας ότι ήδωκα το ψωμί εκείά που μου 'πε. Εδά θαρρεί πως εκουζουλάθηκε η γρα Μελπομένη εξαιτίας μου...»

Η Ακριβή έκανε μετάνοια και μπήκε στην εκκλησία. Ο παπάς, ο ψάλτης κι η παπαδιά καθαρίζανε. Ο ψάλτης έτριβε να βγάλει τα 'ποκέρια από το μάρμαρο, η παπαδιά ξεσκόνιζε κι έβαζε μύρο στα εικονίσματα κι ο παπάς ταχτοποιούσε το ιερό. Η Ακριβή μουρμούρισε καλησπέρα, πήρε τα κεριά της και πήγε στο μανουάλι. «Δε μου τρέχει ν' αλαφρύνω σήμερα, Παναγία μου.» Άναψε τα κεριά της, σταυροκοπήθηκε, φίλησε την εικόνα του Αρχαγγέλου και πήγε να φύγει όταν της μίλησε ο παπάς.

-Καλησπέρα, Ακριβή, ίντα κάνεις; Ίντα κάνουν οι θείοι σου;

-Δόξα τω Θεώ, παπά Χριστόφορε, καλά είμαστε όλοι.

-Να σου ζητήσω, παιδί μου, μια χάρη μα αν έχεις άλλη δουλειά να μου το πεις. Ο ψάλτης πρέπει να φύγει και δεν

έχομε ακόμη τελειώσει την καθαριότητα. Να μαςε συντράμεις θέλει με την παπαδιά να τελειώσομε πριχού πέσει το σκοτίδι;

-Προς θεού, παπά μου, δεν έχω άλλη δουλειά. Η θεια μου γατέει ντο πως ήρθα στην εκκλησία.

Αναθάρρησε η Ακριβή, πρώτον που σκέφτηκε ότι ίσως βρει ευκαιρία να μιλήσει του παπά και δεύτερον που είδε την καθαριότητα ως ευκαιρία για εξιλέωση.

-Ελα μπρε θυγατέρι μου να μου μπελονιάσεις τη γκλωστή, ολότελα εστραβώθηκα πρέπει.

-Να 'ρθω θεία αλλά δεν εστραβώθηκες. Νύχτωσε μπλιω, ακόμη 'θελε να φέγγεις;

-Κατέω το, κόρη μου, εδά θα τελειώσω τούτη τη σειρά και θα το κάμω πέρα. Μόνο να τυλίξομε ύστερα το πρόσφορο να το δώσεις του παπά Χριστόφορου αύριο, μην ξεχάσεις.

Η Ακριβή καθισμένη σε ένα σκαμνί δίπλα στη θεία της παρατηρούσε το λύχνο που τρεμόπαιζε και γέμιζε το δωμάτιο σκιές. Σηκώθηκε να βρει μια πετσέτα απ' την κασέλα για να τυλίξουν το πρόσφορο για την εκκλησία.

Ο παπά Χριστόφορος τη συμβούλεψε να πει τα καθέκαστα της θειας Παρασκής για να λυθεί η παρεξήγηση κι ύστερα να φέρει ένα πρόσφορο να το λειτρούσει ανήμερα των Χριστουγέννων. Δεν χρειαζόταν να πει στη θεια Παρασκή σε ποιον έδωσε το ψωμί, είπε ο παπάς, αλλά οπωσδήποτε να εξηγήσει ότι η φρατζόλα δεν έφτασε ποτέ στα χέρια της γρα Μελλομένης. Η θεια Παρασκή έφτιαξε ειδικό ψωμί και το πήγε στην πεθερά της αυτοπροσώπως. Όχι πως κακοθελούσε της Ακριβής, πιο πολύ για να κάνει παρέα της γριάς. Η Ακριβή έβαλε τη θεία της να της δείξει πώς φτιάχνεται το πρόσφορο, ήθελε να κάνει κατά λέξη ό,τι της είπε ο παπά Χριστόφορος για να ηρεμήσει από την ενοχή της.

Έβαλε το πρόσφορο στο κέντρο της απλωμένης πετσέτας, το τύλιξε και έδεσε σφιχτά τις άκρες. Από αύριο δεν χρειαζόταν να ξανασκεφτεί ούτε το χαρισμένο ψωμί ούτε τον Νικολή και τις πολυλογίες του.

Γλωσσάρι

σοφράς=χαμηλό τραπεζάκι
 φκέρεσε=ρίξε
 μιάολιά=λίγο
 επαέ=εδώ
 μακαρούνες=μελομακάρονα
 μαλάσσω=πλάθω
 πομαλάξω=τελειώνω το πλάσιμο
 οπροθές=προχθές
 οψές=χτες
 γρα=γριά
 σιργουλεύω=συμβουλεύω
 θυγατέρι=κόρη
 συντράμω=βοηθώ
 μπάρε μου=βέβαια
 πέμπω=στέλνω
 όντε=όταν
 κουζουλή=τρελή
 γνοιάζει=νοιάζει
 ντουρβάς=τσάντα
 τούτανά=αυτά
 απόι=ύστερα, έπειτα
 επάντηξα=συνάντησα
 γιαγείρω=γυρίσω
 παράουρη=χαζοβιόλα
 ζυγώνουνε=πλησιάζουν
 έγινε λούης=έφυγε τρέχοντας

ορμήνευε=συμβούλευε
εγιάγειρε=επέστρεψε
ντακάρει=ξεκινήσει
εδά=τώρα
γατέει=ξέρει
μπλιω=πια
κατέω=ξέρω
κακοθελούσε=κρατούσε μούτρα

Λίγα λόγια για την συγγραφέα

Η Ερωφίλη Πατεράκη γεννήθηκε το 1991. Κατάγεται από το Ηράκλειο Κρήτης.

Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Από το 2016 ζει και εργάζεται στην Αγγλία.

Το πρώτο της διήγημα «Τ' αρραβωνιάσματα» δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ηχώ της Βιάννου το 2008 ενώ αρκετά άρθρα της συμπεριλήφθηκαν στην περιοδική έκδοση Δήμου Σούδας την ίδια χρονιά.

Από το 2018 αρθρογραφεί στο προσωπικό της blog erofilipateraki.gr ενώ κείμενά της έχουν φιλοξενηθεί και σε άλλα ιστολόγια ποικίλης ύλης.

Το πρώτο της βιβλίο [«Ζωή δίχως στήριγμα»](#) κυκλοφόρησε το 2020.

Για να στηρίξεις τη δουλειά της και για περισσότερες πληροφορίες για projects και βιβλία μπες στο buymeacoffee.com/erofili.

Το συλλογικό έργο «Τα Χριστούγεννα των bloggers 5+1 Ιστορίες Χριστουγέννων» σε επιμέλεια της Ερωφίλης Πατεράκη διανέμεται δωρεάν στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (e-book) με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού- Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές. Τα πνευματικά δικαιώματα κάθε έργου ανήκουν στην εκάστοτε δημιουργό. Τα έργα που συμπεριλαμβάνονται στο e-book εκδόθηκαν κατόπιν ρητής συγκατάθεσης από τις δημιουργούς.

